

Један дан на батајничком аеродрому

МЛАДИ ПИЛОТИ ВОЈСКЕ СРБИЈЕ

Потпоручник
Жарко
Жарковић и
капетан Петар
Стефановић

Пише Јована ШИКМАН

Љубав према летењу и љубав према отаџбини одвеле су ме на прави пут, на место где се ове две љубави спајају – рекао је потпоручник Жарко Жарковић, најмлађи пилот 101. ловачке ескадриле

Кадет пете године војног ваздухопловства на Војној академији Владимир Јовановић први пут је пилотирао ваздухопловом „супергалеб” Г-4 у пратњи наставника капетана Александра Живака. Заглушујућа бука мотора авиона утихнула је, а из кабине се појавио озарен лик младог пилота.

– Први утисци су да је то веома озбиљан авион, осећам огромно задовољство, радујем се новим летовима и надам се да ће их бити много – рекао је кадет Јовановић, кога су на писти батајничког аеродрома чекале колеге да му честитају на успеху.

Такву врсту подршке и истинске среће због нечијег успеха може пружити само породица, а по речима многих пилота они своје колеге тако и доживљавају – као другу породицу. Кадет Јовановић нам је рекао да су љубав према домовини, војсци и пилотском позиву оно што га је привукло да конкурише на смер Војног ваздухопловства, али да га је ту задржала „чар летења”, коју је спознао приликом селективног летења.

Први самостални лет

Дан који је наша екипа провела на Војном аеродрому „Пуковник – пилот Миленко Павловић” у Батајници

био је веома важан и за Марка Стојанчевића, кадета Војне академије који је баш тог дана први пут самостално летео авионом „ласта” (Б-54). Уследиле су честитке за постигнути успеха, а током лета земаљску подршку пружао му је пилот који је у том тренутку најискуснији на аеродрому и који, у случају да нешто крене по злу, може да полети за само три минута и пружи помоћ младом колеги. Након што је безбедно слетео, иако узбуђен и пун утисака, кадет Стојанчевић радо је пристао да са нама разговара о свом школовању и путу који је морао да пређе како би дошао до самосталног лета ваздухопловом. Трећа и четврта година >

Кадет Владимир Јовановић

студија на Војној академији резервисане су за летове на школским авионима „ласта“, а пракси је претходила теорија током прве две године студија.

– На Војној академији имали смо прилику да се бавимо војномашинским инжењерством, стекли смо знања о аеродинамици и перформансама лета авиона, што нам је дало добру основу за развијање практичних знања, односно управљања авионом – рекао је Марко Стојанчевић. Лет током треће и четврте године студија на ваздухоплову „ласта“, који поседује савремену дигиталну авионику и уређаје, обезбеђује обуку у основном, навигацијском, фигурном, инструменталном и ноћном летењу. Након што прође ову обуку, кадет Стојанчевић ће на петој години Војног ваздухопловства, попут старијег колеге кадета Владимира Јовановића, сести за команду авиона „супергалеб“ Г-4. Кроз обуку коју пролазе на батајничком аеродрому прате их наставници, припадници 252. школско-тренажне авијацијске ескадриле, који их оспособљавају за самостални лет прво на

авиону типа „ласта“, а затим на Г-4. Кадети који заврше обуку на авиону „супергалеб“ Г-4 постају припадници ескадрила у саставу 204. и 98. ваздухопловне бригаде. Као млади потпоручници испред себе имају велики број циљева, а један од њих је да постану пилоти на авиону МиГ-29. То је свакако привилегија и част, али и обавеза да се стално усавршавају и напредују, што и јесу врлине које красе сваког успешног официра.

У седишту „витезова“

Пратећи пут развоја пилота на батајничком аеродрому доспели смо у 101. ловачку ескадрилу, седиште „Витезова“ – име које обједињује све припаднике те ескадриле и говори о њиховој храбрости, али и напорима које су уложили како би били пилоти авиона МиГ-29. Сто прва ловачка ескадрила је малобројна будући да су за лет авионом МиГ-29 потребна додатна усавршавања – теоретске припреме и велики број сати на симулатору, чиме се стиче услов да млади пилоти уђу у кабину авиона и отпочну

обуку за пилота једног од најцењенијих авиона у свету. „Витезови“ у својим редовима већином имају искусније пилоте, али су скоро добили и подмладак. Потпоручник Жарко Жарковић је прошле године из 252. школско-тренажно авијацијске прешао у 101. ловачку ескадрилу, чиме је, како каже, остварио свој животни сан.

– Још као мали фасцинирано сам гледао авионе који надлећу моје родно место, недалеко од батајничког аеродрома, па се жеља за летењем јавила када сам био четврти разред основне школе и већ тада сам одлучио да упишем Војну гимназију, а касније Војну академију, смер Ваздухопловство. Љубав према летењу и љубав према отаџбини одведе су ме на прави пут, на место где се ове две љубави спајају – казао је потпоручник Жарковић. Најмлађи пилот 101. ловачке ескадриле један је од тројице који су прешли из 252. школско-тренажне ескадриле и који пролазе кроз преобуку за МиГ-29.

Капетан Петар Стефановић, пилот 101. ловачко-авијацијске ескадри-

ле, имао је необичан пут образовања. После завршетка Војне гимназије имао је прилику да студира у Колорадо Спрингсу, у Ваздухопловној академији оружаних снага Сједињених Америчких Држава. Летачке обуке имао је у Србији на ваздухопловима В-53 „утва“ и „супергалеб“ Г-4, након чега је отишао на преобуку за МиГ-29.

– У Колорадо Спрингсу имао сам прилику да овладам вештинама основне и борбене обуке, али и да одем и на напредну летачку обуку. Обука је била квалитетна и одликовала се великим интензитетом летења. Они имају велике ваздухопловне центре у којима се изучава теорија и примена ваздухопловне технике, тако да је у складу са тим обука била квалитетно структурирана – рекао је капетан Петар Стефановић. Оно што га је покретало и водило кроз читав период школовања и обуке јесте, како нам је рекао, осећај који стекне након што овлада новим техникама пилотирања,

Фото: Игор Топаловић

Кадет Марко Стојанчевић

Праћећи пут развоја пилота на данашњем аеродрому досели смо у 101. ловачку ескадрилу, седиште „Вишезова“ – име које обједињује све припаднике те ескадриле и говори о њиховој храбрости, али и напорима које су уложили како би били пилоти авиона МиГ-29

рања, које су специфичне за сваки ваздухоплов.

– Осећај када овладате новом техником пилотирања нешто је што се не може доживети нигде другде, то је посебан вид мотивације за даље напредовање и такмичење са самим собом – нагласио је капетан Стефановић.

Фото: Горан Станковић

